

De dood van Juffrouw Meijer

Moeizaam stond Juffrouw Meijer een stukje op uit haar stoel. Met haar rechter hand steunde ze op de armleuning om niet terug te vallen. Ze wilde even naar buiten kijken. Met haar linker hand schoof zij de vitrage een klein stukje opzij om beter te kunnen zien. De grote zwarte auto stond er nog steeds. Hij had een vreemd buitenlands kenteken en donkere ramen zodat Juffrouw Meijer niet kon zien of er iemand in zat. Ze kon het wel raden, omdat er sigarettenpeuken op straat naast het voorportier lagen. Net toen ze de vitrages weer wilde dichtdoen zag ze hoe het raam aan de kant van de bestuurder een stukje openging. Er verscheen een hand die een sigarettenpeuk door de spleet op straat liet vallen. Toen schoof het raam weer omhoog en bewoog er niets meer aan de auto.

‘Bah,’ dacht Juffrouw Meijer, ‘dat doe je toch niet. Peuken op straat gooien. En nog wel voor andermans huis!’ en ze liet zich weer langzaam terugzakken in haar leunstoel.

Terwijl ze aan de grote zwarte auto dacht, liep er een rilling over haar rug. Gisteren had de auto er ook al gestaan. Eergisteren had ze hem opeens zien staan toen Eva thuis kwam. Eva fietste altijd een stukje over de stoep en zoals altijd had ze even tegen de ruit getikt en gezwaaid. Juffrouw Meijer had wat zitten suffen in haar stoel bij het raam en was wakker geschrokken. Haar breiwerk lag nog onaangeroerd in haar schoot. Ze had gezwaaid en was een stukje omhoog gekomen uit haar stoel om door een gleuf in de vitrages even naar buiten te kunnen kijken. Net toen ze Eva door de achterdeur binnen hoorde komen gleed de zwarte auto de straat in en stopte precies voor de deur van de familie Eerdmans aan de overkant. Daar bleef de auto onbeweeglijk staan. De motor werd afgezet en de lichten doofden. De hele middag en de hele avond had de auto daar zo roerloos staan. Af en toe had Juffrouw Meijer gekeken of hij er nog stond. Ze wist niet waarom ze steeds weer wilde weten of hij er nog stond. Misschien omdat er iets groots en dreigend van uit ging. Toen Juffrouw Meijer om half elf naar bed ging had ze nog eens speciaal uit het raampje in de voordeur gekeken. De auto stond er nog steeds.

Groot en stil en zwart en dreigend. Als een soort katachtig roofdier dat op de loer lag voor zijn prooi. Daar moest ze aan denken die avond en er liep een koude rilling over haar rug. Ze was naar bed gegaan, maar ze had wel een uur wakker gelegen en geluisterd naar de vertrouwde geluiden in het huis. En naar alle vreemde geluiden van buiten. Juffrouw Meijer was een beetje bang geworden, maar ze wist niet waarvoor. Het was immers maar een auto. Maar toch, ze wist niet wie er in zat en je wist maar nooit tegenwoordig. Je hoorde zoveel vreselijke dingen op de radio. En bij sommige beelden op de televisie moest ze gewoon wegstijgen.

De volgende ochtend was de zwarte auto verdwenen. Juffrouw Meijer had hem niet horen weggrijden. Ze had opgelucht geademd, maar nu stond hij er weer. Ze wist niet hoe lang al. Nadat ze haar beide boterhammen had gegeten en haar glas melk had gedronken, ging ze altijd even een uurtje op bed liggen. Dat was meestal om een uur of één. Toen ze even na twee uur was opgestaan en met haar rollator naar haar stoel bij het raam was geschuifeld, had ze door de kier in de vitrages de auto weer zien staan. Dit keer vond ze hem nog groter en dreigender dan gisteren. Juffrouw Meijer wist niet waarom. Maar zo voelde het vandaag. Een naar gevoel was het. Ze huiverde weer. Vreemd, dacht ze. Ze was er niet gerust op, maar wat kon ze doen. Ze kon moeilijk de politie bellen omdat er een auto in de straat stond.

Ze had haar breiwerk genomen en had verder gewerkt aan de trui voor haar kleindochter. Niet dat Juffrouw Meijer een kleindochter had. Juffrouw Meijer was niet getrouwd en had geen kinderen en ook geen kleinkinderen. Maar ze had Eva. De trui was bedoeld voor Eva en die beschouwde ze een beetje als haar kleindochter. Eva woonde op de eerste verdieping. Die had ze gehoord. Of beter, die hadden haar ouders voor haar gehoord. En omdat Juffrouw Meijer erg op Eva gesteld was geraakt, beschouwde zij haar als haar kleindochter.

Juffrouw Marie-Antoinette Meijer was 87 en nooit getrouwd geweest. Ze had haar verloofde verloren aan het eind van de Tweede Wereldoorlog, een paar dagen voor de bevrijding. Een verdwaalde kogel, hadden ze haar verteld en haar daarbij aangekeken met een blik die deze verklaring tot een soort woord van troost moest maken. Juffrouw Meijer kon dat soort goedkope troost missen als kiespijn. Ze had haar verloofde eenzaam en alleen begraven. Zijn ouders waren een paar jaar eerder spoorloos verdwenen, zoals dat met zoveel

joodse mensen gegaan was; op transport gezet naar het oosten, heette het toen en niemand wist precies wat daarmee bedoeld werd. Nadat ze het verlies van haar geliefde te boven was gekomen, had ze gezworen nooit te zullen trouwen en haar te vroeg overleden verloofde eeuwig trouw te zullen blijven. Een grote foto van een knappe jongeman, 'haar Abraham,' zoals ze hem noemde, stond op de schoorsteenmantel in de voorkamer. Een waxinelichtje brandde ervoor en Juffrouw Meijer kon altijd met gepaste trots en vol eerbied vertellen dat sinds de dood van haar Abraham en sinds het portret daar stond, het lichtje nooit uit was geweest. Haar Abraham keek toe bij alles wat zich in de kleine, vol gemeubileerde kamer afspeelde. Het was de enige foto die Juffrouw Meijer van haar verloofde had. Het was zo'n oude, bruinachtige foto, een beetje wazig vanwege de vergroting. Het origineel was een pasfotootje van Abraham geweest, dat Juffrouw Meijer op een heel speciale plaats zorgvuldig bewaarde. Ze was er zuinig op, zowel op het pasfotootje, dat haar Abraham nog zelf had laten maken, als op de vergroting aan de muur. De foto hield haar herinnering aan haar Abraham levend, al meer dan 65 jaar. Na de oorlog had Juffrouw Meijer haar studie Frans afgerond en was ze lerares op de Rijks-HBS geworden. Later was het een Havo-Athe-neum geworden. Bijna 40 jaar lang had Juffrouw Meijer de kinderen van de eerste tot en met de vijfde en later de zesde klas de beginselen en de schoonheid van de Franse taal bijgebracht. In de vakanties ging ze elk jaar met haar twee vriendinnen op stap. Ze kon toen nog prima lopen. Elke zomer de Vierdaagse van Nijmegen – meer dan vijftieng keer – en vaak wandelen in Frankrijk natuurlijk. Maar de beide vriendinnen waren er niet meer. Josefina was allang geleden overleden, verongelukt bij het bergbeklimmen, een sport waar Juffrouw Meijer niets van begreep, omdat ze hoogtevrees had. Mariëlle, haar andere vriendin leefde nog, maar kon zich dat zelf nauwelijks meer herinneren, als gevolg van de Ziekte van Alzheimer. Het leek Juffrouw Meijer een wreed lot, waarvan ze hoopte dat het haar bespaard zou blijven. Een jaar of drie geleden was ze nog bij Mariëlle op bezoek geweest, maar die had haar niet eens meer herkend. Juffrouw Meijer was weer weggegaan en besepte opeens dat zij als enige van het drietal was overgebleven. Helder van geest was ze nog, maar slecht ter been. Gelukkig had ze Eva!

Juffrouw Meijer woonde nog steeds in het huis van haar ouders in de statige wijk Oog in Al in Utrecht in een zijstraat van de Haydnlaan.

In dit huis was zij geboren – nou ja, bij wijze van spreken dan. Want de zwangerschap van haar moeder en haar geboorte waren moeizaam geweest en de huisarts had haar moeder daags voor de geboorte naar het Academisch Ziekenhuis aan de Catharijnesingel gestuurd, waar de kleine Marie Antoinette ter wereld was gekomen. Ze was enig kind gebleven en had het huis en het vermogen van haar ouders geërfd toen die overleden waren. Door hard werken en zuinig leven hadden haar ouders een vermogen bij elkaar gespaard. Marie Antoinette wist daar natuurlijk niets van. Over geld sprak je in die tijd niet met je kinderen. Pas toen ze na het onverwachte overlijden van haar ouders bij de notaris moest komen ontdekte ze, dat ze opeens een vermogende vrouw geworden was. Het vermogen stond op een kleine bank die het vertrouwen van haar vader had. Ze liet het geld daar staan en gaf opdracht het goed te beheren en haar een kleine maandelijkse toelage uit te betalen. Eerst bovenop haar salaris, later als aanvulling op haar AOW en haar pensioen. Ze maakte haar maandgeld zelden op, schonk elke maand een aanzienlijk bedrag aan een paar organisaties die arme kindertjes in Afrika hielpen en stortte de rest terug op haar rekening. Zo groeide haar vermogen gestaag verder. Juffrouw Meijer zat goed in de slappe was, zoals de buurtbewoners het achter voorgehouden hand wel eens tegen elkaar zeiden. Net als haar ouders leefde Juffrouw Meijer zuinig. Haar warme eten werd de laatste jaren elke dag bezorgd door ‘Tafeltje Dek Je’ en Eva deed voor haar de kleine boodschappen. Elke donderdag aan het eind van de middag kwam ze bij juffrouw Meijer een kopje thee drinken. Juffrouw Meijer genoot ervan als Eva bij haar zat en haar vertelde van haar werk en van alle andere dingen die in haar jonge leven belangrijk waren. Ze nam ook altijd een pen en papier mee en maakte samen met haar het boodschappenlijstje voor de komende week: brood, margarine, jam, wat vleeswaren en wat kaas, twee pakken melk, koekjes voor bij de koffie en de thee en soms nog wat andere dingen voor de zelfverzorging, zoals Juffrouw Meijer de persoonlijke hygiëne altijd noemde. Veel had Juffrouw Meijer niet meer nodig. Ze leefde bescheiden en een beetje teruggetrokken. Ze las elke dag de krant, zo ongeveer de enige luxe die ze zich nog veroorloofde en keek soms naar de Franse televisie. Sinds er kabeltelevisie was kon ze de Franstalige Belgische televisie ontvangen – ‘wat een vreselijk Frans spreken ze daar,’ was haar vaste commentaar – maar ze genoot sinds kort vooral van de Frans- en Duitstalige culturele

zender Arte – ‘natuurlijk kijk ik alleen naar de Franse versie’ – en ze kon zelfs de Franse TV5 Monde ontvangen. Maar meestal las ze Franse boeken en breide ze truien. Mooie warme, Noorse truien in kleuren waarvan ze wist dat ze bij Eva in de smaak vielen: Rood en geel en blauw.

Juffrouw Meijer was blij dat ze Eva in huis had. Zij beschouwde Eva echt als haar kleindochter. Het was zo ongeveer het enige menselijke contact dat haar nog gebleven was. Behalve natuurlijk de burens en de huisarts en de krantenjongen, de jongen van ‘Tafeltje-dek-je’ en de postbode. En soms een collectant voor een of ander goed doel. Daar gaf ze altijd iets aan. Ze had vooral bewondering voor de collectanten die in weer en wind op pad gingen voor een goed doel. Ze zetten zich belangeloos in voor anderen, zonder er iets voor terug te verwachten. Dat alleen al moest beloond worden. Ze had er een speciaal bakje voor achter de voordeur hangen. Daar zat altijd wat kleingeld in voor de collectanten. Zo had ze het van haar moeder geleerd. Aan collectanten geef je iets zolang je iets hebt.

Meer mensen kwamen er bij juffrouw Meijer niet meer langs. Het was stil geworden op de begane grond van het grote huis. Maar boven, op de eerste verdieping daar was leven. Daar woonde Eva!

Eva was een mooie jonge vrouw, met een warme uitstraling en de kracht en schoonheid van een fotomodel. Als juffrouw Meijer zo aan haar dacht genereerde ze zich altijd een beetje. Maar ze moest ook glimlachen over zichzelf. Als oude vrouw mocht ze een jonge vrouw best mooi vinden, vond ze.

Eva was lang en slank. Ze was een meter vierentachtig, had ze wel eens verteld. Haar lengte maakte dat juffrouw Meijer, die zelf klein van stuk was, tegen haar op moest kijken. Dat moest sowieso omdat Juffrouw Meijer meestal in haar stoel voor het raam zat. In de erker, zodat ze alles wat op straat gebeurde in de gaten kon houden. Zoals nu de grote zwarte auto. Juffrouw Meijer maakte zich zorgen over de auto en het feit dat hij al twee keer tegelijk met Eva de straat in was komen rijden. Net alsof de auto haar volgde. Onzin, natuurlijk, maar toch. Eva had een bronskleurige huidskleur en lang krullend pikzwart haar dat ze meestal in een krullige warboel los over haar schouders liet hangen. Het was een beetje vreemd haar. Juffrouw Meijer had er een keer met haar hand over gestreken en gevoeld dat het anders aanvoelde dan haar eigen haar. Eva was half Europees en

half Afrikaans en dat maakte haar zo buitengewoon mooi. Eva had zachte regelmatige gelaatstreken. Ze had vrolijke donkere ogen die soms ondeugend konden fonkelen, maar van het ene op het andere moment vol emotie konden glimmen. Ze kon je soms met een haast magische blik aankijken, vol weemoed en met een vleugje verdriet.

Eva was advocaat en Juffrouw Meijer had zich haar wel eens voorgesteld in een kleine bedompte spreekkamer in een gevangenis met een gevaarlijke misdadiger die zij moest verdedigen. Ze kon zich dan goed indenken dat zo iemand haar geen geheim kon onthouden en zijn hart voor haar uitstortte. Als Eva naar je luisterde, dan moest je haar wel alles vertellen. Haar ontwapende blik, haar ernstige of vrolijke glimlach, het maakte haar alleen maar mooier. Juffrouw Meijer had haar wel eens gezegd dat zij vond dat ze het prima gedaan zou hebben als fotomodel. Eva had gelachen en gezegd dat fotomodel voor haar geen optie was. Zij wilde iets meer met haar leven doen dan poseren voor een camera en parfums, kleren of dure auto's aanprijzen. Ze had ervoor gekozen strafadvocate te worden. En ze wilde een goede advocaat zijn, met hart voor haar cliënten. Daarom werkte ze meestal aan zaken met cliënten die het slechter getroffen hadden in het leven dan zij en die door allerlei oorzaken in de problemen waren gekomen. Ze was partner geworden bij een advocatencollectief. Dat verdiende niet veel, maar het gaf haar wel voldoening. Eva had met haar achtentwintig jaar haar plek in het leven wel gevonden. Juffrouw Meijer was blij dat ze haar aan het begin van haar studie, ruim negen jaar geleden, in huis had genomen. Vanaf het begin had Eva op de bovenverdieping gewoond. Eerst samen met een Turks-Nederlandse vriendin die medicijnen studeerde. Die vriendin was vier jaar geleden afgestudeerd en toen verhuisd. Dat gebeurde heel plotseling. Zonder echt afscheid te nemen was ze van de ene op de andere dag verdwenen. Ze was met vakantie naar Turkije gegaan en niet meer teruggekomen. Waarschijnlijk uitgehuwelijkt of zoiets, dacht Juffrouw Meijer. Eva had wel eens verteld dat ze het ook niet wist, omdat ze haar uit het oog had verloren. Sindsdien huurde Eva de hele bovenverdieping voor zich alleen.

Juffrouw Meijer legde haar breiwerk op het tafeltje naast haar stoel, kwam moeizaam overeind en pakte de handgrepen van haar rollator. Ze liep met kleine stapjes langzaam de voorkamer door en in de achterkamer om de grote tafel heen, om in de keuken thee te gaan zet-

ten. Ze deed het water in de elektrische waterkoker en drukte op het knopje met het rode lampje. Even later begon het apparaat te brommen en te pruttelen. Ze pakte de theepot, spoelde hem van binnen onder de kraan om met heet water en pakte het theefilterzakje. Ze deed er twee schepjes thee in en hing het zakje in de theepot. Toen het water kookte en de waterkoker zichzelf had uitgeschakeld, goot ze het water voorzichtig over de thee en keek op de klok. Vijf voor vier. Precies op tijd. Juffrouw Meijer dronk altijd om vier uur twee kopjes thee en nam daar twee koekjes bij. Dat was de tweede luxe die ze zich dagelijks permitteerde: twee koekjes bij de thee, meer niet. Om elf uur een kopje koffie. Bij de koffie een plakje koek met een beetje boter of een cracker met kaas en om vier uur twee kopjes thee met twee koekjes. Juffrouw Meijer hield van vaste gewoonten. Dat gaf zekerheid. Ze had een hekel aan plotselinge veranderingen. Misschien dat ze zich daarom wel ongerust maakte over die vreemde, grote, zwarte auto in haar straat.

Ze zette de theepot, het kopje en het schoteltje met twee koekjes op het blad van haar rollator en schuifelde terug naar haar stoel bij het raam in de voorkamer. Ze hoorde de brievenbus kleppen en de doffe plof van de krant op de mat. De krantenjongen reed zoals elke dag vlak langs het raam, keek over de vitrages heen naar binnen en zwaaide naar haar. Zij zwaaide met haar linker hand terug, terwijl ze met haar rechter hand op de handgreep van de rollator steunde, om haar evenwicht te bewaren. Zo deden ze dat elke middag tegen vier uur. Toen ze bij haar stoel gekomen was deed ze de vitrages weer een stukje opzij en keek of de zwarte auto er nog stond. Hij stond er nog even groot en zwart en dreigend. Ze zette de theepot, het kopje en het schoteltje op het tafeltje naast haar stoel. Toen liep ze langzaam naar de voordeur, pakte met de lange grijper die Eva voor haar had gekocht en die bij de voordeur stond de krant van de mat, legde die op de rollator en schuifelde terug naar haar stoel. Ze wist uit ervaring dat de thee nu precies genoeg getrokken had. Als ze nu een kopje inschonk kwam het zakje precies boven de thee te hangen. Ze liet zich langzaam in haar stoel zakken, boog voorover en schonk haar eerste kopje thee in. Ze zag dat het filterzakje nu net boven de thee hing. Precies goed. Ze zette de theepot weer terug op het onderzettertje, pakte haar kopje en leunde genoegelijk achterover. Voorzichtig blies ze in haar kopje en toen de temperatuur iets gezakt was nam ze een slokje. Ze zette het kopje naast zich op het tafeltje, pakte een

koekje en nam een klein hapje. Toen nam ze de krant en vouwde hem open.

Boven kraakte een plank. Eva was thuis. Woensdag was haar thuiswerkdag. Ze werkte vier dagen per week en zoals anderen een pappadag of een mammadag hadden om voor de kinderen te zorgen, zo had Eva haar vaste vrije dag. Ze had wel eens verteld dat het moeilijk was geweest de woensdag te claimen omdat zij immers geen kinderen had. Maar ze had voet bij stuk gehouden en uiteindelijk haar zin gekregen. Het was ook wat, als vrouwen gestraft werden omdat ze geen kinderen hadden. Juffrouw Meijer was kwaad geworden toen Eva haar het verhaal verteld had. Ze vond het een schande. Discriminatie had ze het genoemd en ze was geschrokken van haar eigen woorden omdat Eva een donkere huidskleur had. Maar Eva was het met haar eens geweest. Eva was een sterke vrouw, die voor haar eigen belangen opkwam als dat nodig was. Nou, vond Juffrouw Meijer, in dit soort zaken was dat nodig. Wis en zeker!

De woensdag was de dag dat Eva haar huishoudelijke werk deed. Dat van Juffrouw Meijer nam ze dan meteen mee. De wasmachine draaide een keer per week voor haar en een keer per week voor Juffrouw Meijer. De afwasmachine draaide elke avond voor hen beiden. Vanaf het begin hadden ze afgesproken dat Eva een beetje zou helpen in de huishouding en vooral een oogje in het zeil zou houden. Ze hoefde dan ook maar weinig huur te betalen. Tweehonderdvijftig euro per maand voor een hele etage met twee grote kamers en een badkamer en vrij gebruik van de keuken. Daarvoor deed ze een keer per week de boodschappen en hielp ze Juffrouw Meijer met de afwas en de was. Alle andere huishoudelijke taken werden door Chantal gedaan, de hulp in de huishouding die twee keer per week kwam voor het stofzuigen, het stof wissen, de ramen en dat soort klussen. En voor haar lichamelijke verzorging kwam het meisje van de thuiszorg twee keer per week langs. Tegenwoordig heette dat zo, maar voor Juffrouw Meijer was Bea nog gewoon de wijkverpleegster. Zo had dat vroeger geheten en voor Juffrouw Meijer heette dat nog steeds zo. Bea hielp haar bij het douchen en de voetverzorging en al die andere bijzondere dingen. Opstaan, wassen en aankleden ging nog redelijk goed, maar voor het douchen en zo had ze hulp nodig en dat wilde ze niet aan Eva vragen. In overleg met de huisarts was toen Bea gekomen van de thuiszorg.

Zo was er voor alles gezorgd. En omdat Eva meer deed dan alleen maar wat afgesproken was en omdat Eva zo'n schat van een meid was, beschouwde Juffrouw Meijer 'haar' Eva als haar kleindochter. Elke zondag ging Eva met Juffrouw Meijer een stukje wandelen in het kleine park vlakbij of soms zelfs iets verder langs het kanaal bij de oude fabriek die afgebroken was en waar nu gebouwd werd of langs de vaart waar de woonboten lagen. Veel meer zat er niet meer in. De gewrichten van Juffrouw Meijer waren versleten. Ze bewoog moeizaam en het lopen was soms pijnlijk. Twee versleten heupen, had de orthopeed gezegd maar Juffrouw Meijer wilde geen kunstheupen. Daarvoor vond ze zichzelf te oud. Ze was gebonden aan haar rollator, ook in huis. Dat ging prima. Aan de arm van Eva dorst ze de straat wel over te steken en kon ze even genieten van de frisse lucht en een beetje beweging. Eva vertelde haar dan altijd verhalen. Over haar ouders en vooral ook over haar land. Alles wat ze daarvan wist had ze van horen zeggen, want ze was pas zes maanden oud geweest toen haar ouders haar hadden geadopteerd en vanuit Kenia meegenomen naar Nederland. Hoe oud precies, dat wist niemand. Zo ging dat in die tijd in die streken. Van haar ouders wist ze dat haar biologische moeder kort na haar geboorte was gestorven vlakbij een vluchtelingenkamp aan de grens van Somalië en Kenia en dat haar biologische vader vermoedelijk een blanke man was. Haar moeder was hoogzwanger gevlucht voor het geweld in Somalië. Waar zij precies geboren was, wist ze niet met zekerheid. Eigenlijk wisten haar ouders en zij maar heel weinig van wat er rond haar geboorte gebeurt was. En wie haar biologische vader was wist ze evenmin. Aan haar lichte huidskleur en haar zachte gelijkmatige gezichtstreken kon je goed zien dat Eva zowel blanke als zwarte voorouders had. Het gaf haar iets dat maakte dat Juffrouw Meijer trots op haar was, alsof ze echt een beetje haar kleindochter was.

Aan de arm van Eva voelde Juffrouw Meijer zich veilig. Eva was echt een schat! Als Juffrouw Meijer zich een kleindochter had mogen wensen had ze Eva gekozen. Groot, mooi, een sterk karakter en ontzettend lief. En daarom had Juffrouw Meijer een paar maanden geleden zonder Eva er iets van te vertellen een afspraak buiten de deur gemaakt. Ze had een taxi laten komen en had zich naar haar notaris laten brengen om haar testament te veranderen. Ze had Eva tot haar enige erfgenaam gemaakt. Eva wist van niets en dat wilde Juffrouw Meijer zo houden tot na haar overlijden. Met de notaris had ze afge-

sproken hoe ze zich haar begrafenis wenste en hoe ze wilde dat hij Eva over haar testament zou inlichten. Eerst de begrafenis, dan de mededeling dat ze in het huis mocht blijven wonen en dan een paar weken later het bericht dat het huis en het vermogen op haar naam gezet zouden worden. De notaris zou dan verder alles met Eva regelen. Daarna was ze met de taxi naar de bank gereden en had ook daar alles geregeld. De chauffeur had haar beide keren heel lief geholpen met het in- en uitstappen en zij had hem een extra fooi gegeven. Bij de bank had ze aangegeven dat ze wilde dat die Eva net zo van dienst zouden zijn als de bank haar en haar ouders van dienst waren geweest. De jongeman van de bank had dat afgesproken met haar en met de notaris had ze afgesproken dat die erop zou toezien. Zo had ze alles over haar laatste wil goed geregeld.

Juffrouw Meijer boog voorover om haar tweede kopje thee in te schenken toen ze Eva de trap af hoorde komen.

‘Eva,’ riep ze.

‘Ja Juffrouw Meijer,’ reageerde een vrolijke, warme stem gevolgd door een kort klopje op de deur die daarop openzwaaide, ‘Is er iets?’ Eva klopte altijd even op de deur als ze binnenkwam. Ook nu, hoewel Juffrouw Meijer haar had geroepen. Eva was bescheiden en beleefd. Echt een goed opgevoed meisje en daar hield Juffrouw Meijer van.

‘Nee, eh. Ik vroeg me alleen af, eh,’ aarzelde Juffrouw Meijer. Eva glimlachte breed en keek haar met een iets scheef gehouden hoofd aan.

‘Eh, heb je die grote zwarte auto zien staan?’ vroeg Juffrouw Meijer.

‘Oh, die BMW. Die stond er gisteren ook al. Heeft een Roemeens nummerbord. Er staan wel vaker Bulgaarse of Poolse of Roemeense auto’s in de straat. Hoezo vraagt u dat?’

‘Nou ik dacht, waarom staat die auto daar? Er zit iemand in, die rookt en zijn peuken op straat gooit. Er liggen er al een heleboel naast de auto.’

Eva liep naar de erker waar Juffrouw Meijer zat en keek over de vitrages naar buiten. Nu zag ze het ook. Een heleboel peuken op straat.

‘Bah’ dacht ze. ‘Ik zou me daar maar geen zorgen om maken,’ zei ze. Die gaat wel weer weg. Gaan vast naar de automarkt en wachten hier. Daar mogen ze niet meer wachten,’ zei ze en zonder een reactie van

Juffrouw Meijer af te wachten ging ze verder: ‘Ik ga even weg, maar ik ben over een uur of twee wel weer terug. Naar de bloedbank, ik moet weer bloed geven. En u hebt mijn mobiele nummer voor als er iets is,’ voegde ze er aan toe en keek Juffrouw Meijer onderzoekend aan. Naast haar op het tafeltje lag de telefoon te wachten. Juffrouw Meijer keek er even naar. Het feit dat de telefoon binnen handbereik lag gaf haar een beetje een gevoel van veiligheid als Eva er even niet was.

‘Is er nog iets anders?’ vroeg Eva.

‘Nee, ga maar gerust, hoor,’ zei Juffrouw Meijer, ‘de telefoon ligt hier naast mij en ik weet dat jouw mobiele nummer onder de één zit.’ Eva keek naar Juffrouw Meijer en naar de telefoon en glimlachte.

Juffrouw Meijer wist dat Eva bloeddonor was. Twee keer per jaar ging ze naar het donorcentrum om bloed te geven. Ze had een bijzondere bloedgroep, dat had ze een keer verteld. En, dat als ze ooit zelf een keer bloed nodig zou hebben, dat er dan een probleem zou kunnen zijn. Maar ze had erbij gelachen en gezegd dat zij toch nooit bloed nodig zou hebben. Ze was kernegezond, keek altijd goed uit in het verkeer ...

‘Hebt u nog iets nodig?’ vroeg Eva.

‘Nee hoor lieverd, wat ik nodig heb kan tot morgen wachten. Ga jij maar. Zal je voorzichtig zijn! Het is al donker aan het worden en de straatverlichting doet het niet overal.’

‘Ja hoor, Juffrouw Meijer. Maar dat weet u toch!’

‘Ja, maar ik wil het je toch weer op het hart drukken.’

‘Goed, dan: ik zal voorzichtig zijn,’ zei ze met een brede glimlach en ze draaide zich om, legde even haar hand op de arm van Juffrouw Meijer en liep de kamer uit. Bij de deur draaide ze haar hoofd even om.

‘Tot straks,’ zei ze.

‘Ja tot straks,’ zei Juffrouw Meijer.

Ze hoorde hoe Eva haar jas van de kapstok pakte en door de keuken naar de achterdeur liep. Ze hoorde de achterdeur open gaan en weer dichtgaan. Ze hoorde het geluid van de sleutel die in het slot omgedraaid werd. Ze hoorde de voetstappen van Eva op het terras en het piepen van de deur van het schuurtje. Toen hoorde ze de klap van het poortje. Daarna was het weer stil in en om het huis. Doodstil, dacht Juffrouw Meijer en ze schrok van haar eigen gedachte. Even later zag ze Eva op de fiets over de stoep langs het raam rijden. Dat